ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **V. T. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 A 102/2015 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. CPR-20529-7/ČJ-2015-930310-V242, bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 5. 2015, č. j. KRPA-276690-89/ČJ-2014-000022, a to v části výroku tak, že místo doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce dvou let, byla stanovena tato doba na šest měsíců. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce (dále „stěžovatel“) žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). Městský soud žalobu zamítl rozsudkem

ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 A 102/2015 – 34. Konstatoval, že zahájení řízení o správním vyhoštění stěžovatele předcházelo zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O zamítnutí této žádosti bylo pravomocně rozhodnuto 21. 5. 2014 a stěžovateli byl udělen výjezdní příkaz s platností od 9. 6. 2014 do 8. 7. 2014, stěžovatel však nevycestoval a dne 9. 7. 2014 se dostavil na Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje s tím, že je ochoten vycestovat, což dokládal rezervací letenky do země původu. Tehdy s ním nebylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění a byl mu vydán nový výjezdní příkaz s platností od 9. 7. 2014 do 15. 7. 2014. Stěžovatel však opět nevycestoval a dostavil se 16. 7. 2014, aby mu byl vydán další výjezdní příkaz. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) poté dne 22. 5. 2015 rozhodlo o uložení správního vyhoštění; toto rozhodnutí pak napadl stěžovatel odvoláním.

Stěžovatel namítal, že správní orgán vycházel z nedostatečných podkladů, nezmínil však, v čem tyto nedostatky spatřuje. Ze správního spisu je zřejmé, že byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřil. Znovu uvedl, jaká je jeho rodinná situace v České republice a opět zmínil, že je připraven ze země vycestovat, ale že mu to nebylo umožněno, neboť mu nebyl vydán výjezdní příkaz v dostatečné délce. Soud konstatoval, že se správní orgán I. stupně podrobně zabýval osobní a rodinnou situací stěžovatele, kterou hodnotil i žalovaný ve svém rozhodnutí. Soud neshledal v tomto zhodnocení rozpor se zákonem.

Městský soud shledal zákonným i správními orgány provedené posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Neshledal v něm rozpor s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikováno pod č. 209/1992 Sb., dále „Úmluva“). Správní orgány zhodnotily rozsah, v němž by byl soukromý a rodinný život stěžovatele narušen, a také délku stěžovatelova pobytu na území České republiky. Stěžovatel zde pobýval od roku 2006, jiné vazby než vazby na manželku neuváděl. Bylo přihlédnuto i k existenci rodinného nebo soukromého života v zemi původu stěžovatele, jeho imigrační historii a povaze závažnosti narušení veřejného pořádku. Správní orgány dospěly ke správnému závěru, že je možná integrace stěžovatele v zemi původu, neboť tam má sourozence a rodiče, u nichž může bydlet. Ve vycestování mu nebrání ani zdravotní důvody. Sám stěžovatel v řízení o správním vyhoštění uváděl, že je připraven vycestovat, neboť měl rezervovanou letenku. Žádné kroky k vycestování však neučinil a bylo prokázáno, že na území pobýval opakovaně bez povolení k pobytu. Správní orgány proto oprávněně rozhodly o jeho vyhoštění.

Podle městského soudu správní orgány rovněž správně vyhodnotily, že správní vyhoštění stěžovatele nebude takovým zásahem do jeho soukromého a rodinného života, aby mohly být splněny podmínky § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Na území České republiky sice žije stěžovatelova manželka, nesdílí s ní však společnou domácnost. Soud proto neshledal postup správních orgánů v rozporu s čl. 8 Úmluvy, neboť není vyloučeno, aby stěžovatel realizoval svůj soukromý život v zemi původu, a to bez dopadu na jeho rodinný život. Tento závěr je podpořen i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Rovněž nebyl shledán takový stupeň integrace stěžovatele do české společnosti, který by byl překážkou v jeho vycestování.

Městský soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele proti stanovisku Ministerstva vnitra k možnosti jeho vycestování ani námitku, že mu nebyl vydán výjezdní příkaz s dostatečně dlouhou realizační dobou.

Zamítl rovněž námitku týkající se porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“) spočívající v tom, že žalovaný nezjistil v řízení všechny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele. Soud poukázal na to, že žalovaný v dovolacím řízení změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve prospěch stěžovatele, pokud se jedná o jeho délku. Uvedený postup zdůvodnil právě tím, že přihlédl k okolnostem svědčícím ve prospěch stěžovatele (stěžovatel se dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu I. stupně ve snaze řešit svou situaci). Naopak to, že stěžovatel nedoložil, z jakých důvodů nemohl v době platnosti výjezdního příkazu vycestovat, a pouze argumentoval rezervací letenky, bylo hodnoceno jako skutečnost nesvědčící o jeho skutečné snaze vycestovat. Soud přisvědčil žalovanému v tom, že stěžovatel nemohl předpokládat, že mu budou opakovně vydávány výjezdní příkazy, které by opakovaně ignoroval.

Kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud se podle názoru stěžovatele relevantně nevypořádal s jeho žalobními námitkami, pouze prakticky převzal argumentaci žalovaného a jeho postup aproboval. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, zatížil soud nezákonností a nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů i svoje rozhodnutí. Městský soud pochybil podle stěžovatele zejména ve vztahu k posouzení zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Tuto námitku dostatečně nevypořádal a bagatelizoval dosti dlouhou dobu pobytu stěžovatele na území České republiky i jeho vazby soukromého a rodinného charakteru, které si vybudoval. Bez odezvy zůstala podle stěžovatele námitka směřující proti samotné nutnosti užití správního vyhoštění.

Stěžovatel dále namítá, že správní orgány obou stupňů porušily § 50 odst. 3 správního řádu tím, že dostatečně nezjistily skutečnosti svědčící v jeho prospěch. S touto námitkou se městský soud nedostatečně vypořádal a tato vada nebyla zhojena ani v rámci odvolacího řízení. Soud se též nedostatečně vypořádal s námitkou nepřiměřenosti vyhoštění stěžovatele. Přitom správní orgán I. stupně relevantně neodůvodnil, proč bylo uloženo opatření právě ve formě správního vyhoštění a právě v dané délce.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení o kasační stížnost. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná. Nejvyšší správní soud proto dále posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

Kasační stížnost není důvodná.

K posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu je vhodné připomenout bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce. Zmínit lze například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64 (všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak má být rozsudek zdůvodněn, nýbrž musí se jednat o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85). Z tohoto hlediska je třeba k jednotlivým výhradám stěžovatele vůči rozsudku městského soudu uvést následující skutečnosti.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor, že městský soud opomenul stěžovatelovu námitku, zpochybňující nutnost správního vyhoštění. V této souvislosti městský soud naopak srozumitelně uvedl, že správní orgány správně přistoupily k vyhoštění stěžovatele proto, že neučinil žádné kroky k vycestování z území České republiky a zároveň bylo prokázáno, že na jejím území pobýval neoprávněně. Nepřehlédl ani skutečnost, že správní orgán I. stupně stěžovateli po zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nejprve vydal výjezdní příkaz s platností do 8. 7. 2014, který stěžovatel nevyužil a k dalšímu prodloužení jeho platnosti se dostavil teprve dne 9. 7. 2014, kdy na území České republiky již pobýval nelegálně. Přesto mu správní orgán uložil pouze pokutu za přestupek a vydal mu nový výjezdní příkaz s platností do 15. 7. 2014, který stěžovatel rovněž nerespektoval. Musel si tedy být vědom, že dalším pobytem na území České republiky porušuje zákon o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vyhodnotil stěžovatelovu konkrétní situaci na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, kde zdůvodnil, proč je stěžovateli správní vyhoštění ukládáno. Poukázal právě na to, že stěžovatel již jednou pobýval na území České republiky po platnosti výjezdního příkazu nelegálně a řízení o vyhoštění bylo zahájeno teprve v případě opakovaného porušování právního předpisu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s tvrzením, že správní orgán I. stupně nezdůvodnil délku stěžovatelova správního vyhoštění. Ve skutečnosti na str. 9 svého rozhodnutí uvedl, že tato doba byla stanovena s přihlédnutím ke všem relevantním a konkrétně vypsaným okolnostem. Zohlednil délku a opakovanost stěžovatelova jednání poté, co mu byla za neoprávněný pobyt za stejných okolností uložena bloková pokuta. Hodnotil i fakt, že stěžovatel předložil pouhou rezervaci letenky, která byla provedena pouze den před skončením platnosti výjezdního příkazu. V této skutečnosti spatřoval účelovost jednání stěžovatele a nikoli důkaz vůle území České republiky skutečně opustit. Správní orgán I. stupně přihlédl rovněž k tomu, že již po samotném zamítnutí žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu měl stěžovatel třicetidenní lhůtu k vycestování, o níž prokazatelně věděl a kterou nijak nevyužil.

Z obsahu kasační stížností napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud se vypořádal i s přiměřeností správního vyhoštění i s jeho dopady do soukromého a

rodinného života stěžovatele. V této souvislosti lze poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, například na rozsudek ze dne 6. 5. 2015, č. j. 3 Azs 2/2014 – 30, nebo rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, v nichž zdejší soud dovodil, že zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy. Dopad odloučení manželů v daném případě jistě relativizuje již městským soudem zmiňovaná skutečnost, že stěžovatel s manželkou na území České republiky ani nežije. Nelze přehlížet, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, in http://echr.coe.int.); v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný (soukromý) život na jeho území. Z judikatury vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srovnej rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Stěžovatel přitom v kasační stížnosti ani dříve ve správním řízení netvrdil žádné důvody znemožňující mu realizovat jeho rodinný život s manželkou (rovněž občankou jeho domovského státu) na území domovského státu. Ve správním řízení bylo prokázáno, že má v zemi původu zázemí a obdobně je na tom i jeho manželka. Absence jejich společného života variantu jejich pobytu v České republice rozhodně neakcentuje. Stěžovatel explicitně uvedl, že se návratu do země původu neobává. V té souvislosti je významné, že nezmínil žádné další vazby na území České republiky a z ničeho tedy nelze usuzovat na závažnější míru jeho integrace v České republice, která by bránila jeho návratu do vlasti.

Ani stěžovatelova námitka, že správní orgány nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch, není důvodná. Městský soud správně poukázal na fakt, že žalovaný po vyhodnocení všech skutečností zkrátil na čtvrtinu rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části stanovící délku správního vyhoštění, a to ze dvou let na půl roku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří z pohledu soudního přezkumu jeden celek (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25), tedy lze vycházet z toho, že v posuzované věci ke zhodnocení okolností svědčících ve prospěch stěžovatele žalovaným došlo právě uvedenou změnou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Nelze tedy dát zapravdu stěžovateli, že by městský soud pouze bez dalšího převzal argumentaci správních orgánů a opomenul vypořádat stěžovatelem uváděné žalobní námitky. Městský soud své rozhodnutí dostatečně odůvodnil a stěžovatelovy námitky správně věcně posoudil. V té souvislosti jistě nelze přehlédnout, že také rozhodnutí správních orgánů netrpěla stěžovatelem vytýkanými nedostatky. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyly v posuzované věci dány, proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, který však náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu